

In dit nummer

Het "nuttig" gebruik van een vals stuk in fiscalibus heropent de strafrechterlijke verjaringstermijn1

Bankmakelaar en -agent: wettelijk geregeld !1

Vlaamse successierechten op familiale ondernemingen2

Mag uw gewezen bediende uw cliënteel en personeel "meegraven" ?2

Hoe kunt u het fictie-artikel 108 uit W.Reg. niet weerleggen ?3

Moet de "verliezer" de advocatenkosten betalen ?3

Op jacht naar buitenlandse eigendommen !4

Mijn boekhouding ? Bij mijn accountant of boekhouder !4

Het "nuttig" gebruik van een vals stuk in fiscalibus heropent de strafrechterlijke verjaringstermijn !

Luc STOLLE

Vijftien jaar geleden verkocht een bestuurder een machine van zijn bedrijf en incasseerde een deel van de prijs "in eigen zak". Zijn controleur ontdekt de onregelmatigheid en stuurt een belastingaanslag. Het bezwaarschrift wordt afgewezen en de belastingplichtige legt de zaak voor aan de rechtbank en vervolgens aan het hof van beroep. Uiteindelijk haalt hij bakzeil. Enkele weken na het fiscale proces moet de bestuurder zich bij de federale politie aanmelden om tekst en uitleg te geven omtrent de fiscale fraude. Hij is er gerust in: 15 jaar na de feiten kan men toch niet meer gestraft worden? Opnieuw doorloopt de onfortuinlijke bestuurder de gehele gerechtelijk procedure, nu het correctionele staartje ervan. Hij moet zelfs in cassatie gaan. Maar ook daar is het verdict hard! Wat zijn de regels? Afgezien van een aantal fiscale misdrijven die nooit kunnen verjaren, verjaren strafvorderingen op basis van fiscale fraude na een termijn van vijf jaar. Als er binnen die termijn een strafrechtelijk onderzoek gestart wordt, begint een nieuwe termijn van 5 jaar te

lopen. Indien de fraude gepleegd werd buiten deze verlengde termijn (max. 10 jaar) is het misdrijf verjaard.

Wanneer de fraude evenwel te maken heeft met een vals stuk, bijvoorbeeld een valse factuur, dat wordt gebruikt in de fiscale procedure teneinde alsnog "het oogmerk van de fiscale valsheid te verwezenlijken" (bijv. n.a.v. het antwoorden op een bericht van wijziging of n.a.v. het indienen van een bezwaarschrift), dan begint de strafrechtelijke verjaringstermijn pas te lopen "bij de definitieve vestiging van de belasting", m.a.w. bij vestiging van de aanslag overeenkomstig de rechterlijke uitspraak.

Belastingplichtigen moeten dus beseffen dat het gebruik van valse stukken in de belastingprocedure kan verhinderen dat de verjaringstermijn op strafrechtelijk vlak begint te lopen. Het is dus zeer verstandig om "vooruit" te denken wanneer men het stukkenbundel voor de fiscale verdediging samenstelt.

Cass. 13 juni 2006

Bankmakelaar en -agent: wettelijk geregeld

Luc STOLLE

Ingevolge de Wet inzake financiële bemiddeling krijgen zelfstandige tussenpersonen, actief in de bank- en beleggingssector, voortaan een wettelijk statuut. Men maakt een onderscheid tussen een zestal tussenpersonen, waaronder een nieuwsoortig tussenpersoon, nl. de "ongebonden makelaar in bank- en beleggingsdiensten".

De wet voorziet verder in een strikte reglementering inzake de toetreding tot het beroep.

Vanaf 01/06/2006 geldt de plicht tot inschrijving in het register van tussenpersonen in bank- en beleggingsdiensten bij de Commissie voor het Bank-, Financie- en Assurantiewezen (CBFA). Er is een overgangregeling tot 31/12/2006 voor reeds werkzame tussenpersonen.

De inschrijving vereist dat voldaan is aan een aantal voorwaarden omtrent de beroepskennis, financiële draagkracht, professionele betrouwbaarheid, enz.

Bij de benadering van het cliënteel en/of het personeel moet hij zich wel, aldus de arbeidsrechter, hoeden voor het stichten van verwarring, voor laster en voor derdemedepllichtigheid aan een foutieve verbreking van overeenkomsten die bestaan tussen de vroegere werkgever enerzijds en het cliënteel en/of personeel anderzijds.

Vlaamse successierechten op familiale ondernemingen

Luc STOLLE

Art. 60bis W.Reg. voorziet de mogelijkheid om een vrijstelling te genieten bij de vererving van familiale ondernemingen en vennootschappen (0%-tarief). Evenwel moeten een aantal voorwaarden zijn voldaan. Zo zijn er: een participatievereiste (min. aantal aandelen), een tewerkstellingsvereiste (5 werknemers) en de vereiste om de jaarrekening van de vennootschap neer te leggen. Aan de voorwaarden moet voldaan zijn vanaf 3 jaar vóór tot 5 jaar na het overlijden van de erflater.

Bovendien zijn er een aantal formele vereisten. Zo moet men uitdrukkelijk toepassing vragen van van art. 60bis W.Reg. en dient, naast een vak-kundig ingevuld formulier, ook een attest te worden bijgevoegd dat vaststelt dat aan alle gestelde voorwaarden is voldaan. Precies hieromtrent valt recentelijk een wijziging te noteren.

Wie in Vlaanderen een vrijstelling van successie-

rechten wil bekomen bij de overerving van een familiale onderneming of familiale vennootschap, moet hiervoor voortaan een aanvraag om vrijstelling indienen bij de Vlaamse Belastingdienst en niet langer bij de administratie Budgettering, Accounting en Financieel Management van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. De Vlaamse Belastingdienst reikt een attest uit dat de erfgenamen bij de aangifte van nalatenschap kunnen voegen. Met dit attest kunnen zij aan de fiscus bewijzen dat ze aan de voorwaarden voor vrijstelling voldoen.

Weigert de Vlaamse Belastingdienst een attest af te leveren of levert ze slechts een beperkt attest af, dan kan de belastingplichtige met een aangetekende brief bezwaar indienen bij het hoofd van de Vlaamse Belastingdienst.

Besluit Vlaamse Regering 14 juli 2006

Mag uw gewezen bediende uw cliënteel en personeel “meegrazen” ?

Luc STOLLE

De Arbeidsrechtbank te Brussel stelde dat een bediende of een voormalige bediende een ruime vrijheid heeft om een concurrerende activiteit voor te bereiden, zelfs tijdens de loop van de arbeidsovereenkomst. Hij moet er juist voor zorgen dat hij deze activiteiten niet effectief uitoefent tijdens zijn tewerkstelling.

Na het einde van de arbeidsovereenkomst heeft de bediende de principiële vrijheid om de opgedane ervaring aan te wenden en zelfs om het cliënteel én het personeel van de ex-werkgever aan te trekken. Bij de benadering van het cliënteel en/of het personeel moet hij zich wel, aldus de arbeidsrechter, hoeden voor het stichten van verwarring, voor laster en voor derdemedepllichtigheid aan een foutieve verbreking van overeenkomsten die bestaan tussen de vroegere werkgever enerzijds en het cliënteel en/of personeel anderzijds.

In diezelfde optiek moet ook gewezen worden op art. 17 Arbeidsovereenkomstenwet, dat bepaalt

dat de werknemer er zich zowel gedurende als na het beëindigen van de arbeidsovereenkomst moet voor hoeden om fabrieksgeheimen, zakengeheimen of geheimen i.v.m. persoonlijke of vertrouwelijke aangelegenheden, waarvan hij in de uitoefening van zijn beroepsarbeid kennis kan hebben, bekend te maken, alsook om daden van oneerlijke concurrentie te verrichten of daaraan mede te werken. Het is en blijft dus dansen op een dunne koord!

De betreffende arbeidsrechtbank stelde tevens dat het ronselen van gewezen collega's niet tot doel mag hebben de organisatie van zijn vroegere werkgever te destabiliseren.

Wij wijzen tenslotte ook op art. 309 van het Strafwetboek dat gevangenisstraffen en geldboetes voorziet voor eenieder die geheimen van de fabriek waarin hij werkzaam geweest is of nog is, kwaadwillig of bedrieglijk aan anderen meedeelt.

Arbrb. Brussel, 24 april 2006

Hoe kan u het fictie-artikel 108 W.Reg. niet weerleggen ?

Luc STOLLE

Wanneer er een akte van eigendom bestaat van roerende of onroerende goederen op naam van de overledene, zal de fiscus ervan uitgaan dat het betreffende goed in de nalatenschap valt en zal het onderwerpen worden aan de successiebelasting (artikel 108 W. Succ.). Voor roerende lichamelijke goederen bestaat dit wettelijk vermoeden slechts indien de akten niet reeds sedert meer dan drie jaar vòòr het overlijden bestaan.

De fiscus confronteert de erfgenamen van overledene met het feit dat laatstgenoemde tot drie jaar vóór zijn overlijden her en der gelden en effecten in zijn bezit had. De erfgenamen beweren van niets te weten en schuiven allerlei theorieën naar voren, waaraan de fiscus weinig geloof hecht.

Uiteindelijk spreekt de fiscale rechter van Bergen zich over de verdediging van de erfgenamen uit: om het wettelijk vermoeden van art. 108 W.Reg. te weerleggen, moeten de erfgenamen het materiële feit bewijzen waaruit een wijziging van het

bezit van de omstreden gelden of effecten voortvloeit.

Zijn bijgevolg niet voldoende als bewijs:

- veronderstellingen, gewone beweringen van verlies, diefstal, uitgaven of giften;
- de bewering van de erfgenamen of de legatarissen dat zij niet op de hoogte waren van de zaken van de overledene of dat zij niet wisten dat de overledene een kapitaal bezat, of nog dat zij helemaal niet weten wat er met het geld is gebeurd;
- vermeende bankopvragingen terwijl de afgestorvene over voldoende middelen beschikte om te voorzien in zijn persoonlijk onderhoud;
- de veronderstelling bepaalde van deze omstrede verrichtingen te hebben toevertrouwd aan een lasthebber.

De fiscus krijgt dus gelijk en de erfgenamen moeten de successiebelasting betalen ongeacht of hun verhalen met de werkelijkheid stroken.

Bergen 22 december 2005

Moet de “verliezer” de advocatenkosten betalen ?

Luc STOLLE

In onze allereerste nieuwsbrief van september 2004 hadden we het over een baanbrekend cassatiearrest dat het mogelijk maakte kosten van verdediging ten laste te leggen van de verliezende partij. Dit arrest lag in het verlengde van artikel 6 van de Wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand in handelszaken, die het mogelijk maakt de invorderingskosten te verhalen op de verliezende partij.

Ondertussen is er heel wat commotie geweest omtrent de draagwijdte van dit cassatiearrest. Heel wat advocaten poogden de hun betaalde erelonen en kosten op de tegenpartij te verhalen, maar veel rechtbanken zijn zeer terughoudend om de cassatierechtspraak toe te passen.

Ook van de door Minister Onckelinx in het vooruitzicht gestelde wetgevende tussenkomst is nog steeds geen sprake, zodat het debat in volle hevigheid kan voortduren.

De rechtbank te Charleroi erkende het recht van de winnende partij om de erelonen en kosten van zijn advocaat op de verliezende partij te verhalen, maar stelde dat hij die aanspraak wil maken op deze terugbetaling moet bewijzen dat die erelonen en kosten voor hem schade zijn en in oorzakelijk verband staan met het schadegeval. Deze bewijsverplichting ligt voor de hand daar ze geldt voor elke vordering tot schadevergoeding, doch het betreffende bewijs kan op zich toch niet zo moeilijk te leveren zijn.

Bovendien, zo meent de betrokken rechtbank, kunnen de erelonen en kosten van de advocaat slechts ten laste van de verliezer gelegd worden wanneer het geding omvangrijk en ingewikkeld is. En hier kwam de kat op de koord. De rechtbank oordeelde dat het ging om relatief eenvoudige feiten en rechtsprincipes en wees daarom de betreffende vordering af.

Rb. Charleroi, 22 september 2005

De erelonen en kosten van de advocaat kunnen slechts ten laste van de verliezer gelegd worden wanneer het geding omvangrijk en ingewikkeld is.

MERITIUS
ADVOCATEN - AVOCATS

Op jacht naar buitenlandse eigendommen !

Luc STOLLE

Wij vernemen dat de fiscus in de toekomst nauwer gaan toezien op de buitenlandse eigendommen van Belgische rijksinwoners. Zo zouden er reeds inlichtingen zijn doorgespeeld door de Franse fiscus.

Wat moet u in voorkomend geval aangeven? Ofwel de jaarlijkse huurinkomsten, ofwel de huurwaarde! Voor buitenlandse onroerende goederen kunt u in sommige gevallen het buitenlands kadastraal inkomen aangeven.

U mag van de buitenlandse onroerende inkomsten de lokale belastingen aftrekken.

Het nettobedrag moet u in uw aangifte vermelden. U kunt ook nog Belgische interesten in mindering brengen.

Onroerende inkomsten worden slechts belast aan 60 % (gebouwd) of 90 % (ongebouwd).

Landen waarmee een dubbelbelastingverdrag afgesloten is, bepalen dat de onroerende goederen in het land waar het ze gelegen zijn, belast worden terwijl ze in het andere land vrijgesteld zijn met progressievoorbehoud.

Mijn boekhouding ? Bij mijn accountant of boekhouder !

Luc STOLLE

Boekhoudstukken moeten bij de belastingplichtige worden bewaard. De Administratie kan evenwel toestaan dat hiervan afgeweken wordt. De toestemming daartoe moet schriftelijk worden aangevraagd (art. 315 WIB/92).

Omdat er nog steeds onduidelijkheid bestaat over wanneer de toelating moet worden gevraagd, werd onlangs een dubbele parlementaire vraag gesteld.

1. Wat indien bij een onaangekondigde controle de boekhoudstukken bij de boekhouder of accountant zijn?

En 2: volstaat het dan om aan te geven bij welke boekhouder of accountant dit is?

Antwoord: De belastingplichtige moet de persoon of instelling kunnen aanduiden waar de boekhoudstukken zich bevinden en deze binnen een korte tijd kunnen voorleggen. Indien er geen toestemming tot afwijking is, kan de belastingplichtige beboet worden indien hij de boekhoudstukken niet kan voorleggen. Een dagboek van ontvangsten moet steeds op de zetel van de onderneming gehouden worden.

Vr. en Antw. Senaat, nr. 3-65, 25/04/2006

Onze kantoren

MERITIUS® GENT

Martelaarslaan 402 - 9000 Gent
Tel. +32 (0)9 269 70 70 - Fax +32 (0)9 269 70 71
info.gent@meritius.be

MERITIUS® BRUXELLES

Rue de Hennin, 67-69 - 1050 Bruxelles
Tel. +32 (0)2 735 60 08 - Fax +32 (0)2 735 67 78
info.brussels@meritius.be

MERITIUS® MONS

Rue Ste Gertrude 1 - 7070 Le Roeulx
Tel. +32 (0)64 66 50 12 - Fax +32 (0)64 67 60 93
info.mons@meritius.be

MERITIUS® NAMUR

Avenue Cardinal Mercier 46 - 5000 Namur
Tel. +32 (0)81 744 204 - Fax +32 (0)81 744 207
info.namur@meritius.be

MERITIUS® ANTWERPEN

Jules Moretuslei 374-376 - 2016 Antwerpen
Tel. +32 (0)3 825 55 00 - Fax +32 (0)3 3 825 56 00
info.antwerpen@meritius.be